КУКЛЕНА МОЛИТВА

В търсене на пътя и на чудото в живота си една талантлива жена създава специални кукли с мисия – да сбъднат нечия мечта

ТЕКСТ: **ЗЛАТИНА ГЕОРГИЕВА**

Жени Костадинова е дългогодишен журналист, автор на три книги за Ванга, поет, живо се интересува от езотерика и психология и създава уникални кукли. Преди броени дни тя направи благотворителна изложба с творбите си, с която помага на Фондация „Искам бебе“ и на жените, които дълго очакват своята рожба.

GRAZIA: Как започна да се занимаваш с направата на кукли, какво те вдъхновява?
ЖЕНИ КОСТАДИНОВА: Започнах преди много години, вече почти 15, докато пишех втората си книга за Ванга. Тогава много разсъждавах за нейната куклена молитва, така наречох един вид ритуал, който тя извършвала на жени, които нямат деца. Някои от тези жени насочвала към лекар, на други написвала рецепта, а на трети казвала: „Донесете ми кукла следващия път.” Като дойдели с куклата, тя нещо й шептяла – това за мен е вид молитва, баене, измолване – и казвала: „Задържа се.” На жената поръчвала да занесе куклата в спалнята, да я сложи нависоко и след 3-4 месеца да се обади. След тези 4 месеца жената се връщала отново и казвала, че е бременна. Много деца са дошли на бял свят по този начин, благодарение на тази нейна особена молитва, и Ванга е кръстила много от тях. Пишейки и срещайки се с хора, тези случаи много ме впечатлиха, но моето желание да правя кукли дойде съвсем спонтанно доста по-късно. Един ден в малко ресторантче видях кукла, направена от дете – нещо в мен каза: „Аз ще правя кукли.” Започнах, без да знам как. А за журналист, който работи основно с думите, куклите се оказаха истинско спасение.
G: А обмисляла ли си от спасение те да се превърнат в твое основно занимание?
ЖК: Да, през април отварям ателие и всички, които искат да се потопят в магията на правенето на кукли, са добре дошли в нашата „Творилница”. Вече имам 7 феи, които много ми помогнаха да направим повече кукли за Благовещение. Цяла година подготвях тази изложба с идеята, че ще бъде благотворителна, първо, защото е вдъхновена от Ванга, а тази година се навършват 100 години от рождението й, и второ – къде другаде да отидат средствата, ако не при тези хора, които очакват рожба и се молят, и вярват.

Фотография: Елена Ненкова

„КУКЛИТЕ НОСЯТ МОЕТО СЪКРОВЕНО ЖЕЛАНИЕ ДА ПОМОГНАТ НА ЖЕНИТЕ, КОИТО ИСКАТ ДА ИМАТ ДЕТЕНЦЕ”

G: На куклите, които правиш специално за изложбата, баеш ли им, изпращаш ли ги с мисия, както е правела Ванга?
ЖК: Не мога да кажа, че им бая, не владея такава сила. Куклите носят моето съкровено и дълбоко желание да помогнат на жените, които искат да имат детенце. Надявам се моят заряд, моята енергия, моята вяра да ги докосне.
G: Какво е посланието ти към жените, които дълго време чакат своята рожба?
ЖК: Да вярват, да се надяват, но не на всяка цена, не непременно, не с упрек към съдбата. Всичко, което ни се случва или не ни се случва, което имаме или нямаме, е по определени причини. Като не ни дава нещо, Господ може би ни предпазва от друго. Ако вътрешното усещане на жената е, че тя ще стане майка, нека си даде време. Ако пък не се получава, да си осинови детенце. Ванга е казвала: „Направи хаир на сираче, че и ти хаир да видиш.”
G: Каква е твоята лична мотивация да се включиш в кампанията на Фондация „Искам бебе”?
ЖК: Преживях нещо тежко, трудно и успях да го преодолея, затова реших да дам нещо от себе си безвъзмездно, и то най-вече за идването на един живот. Познавам Радина Велчева отпреди години и бях категорична, че това е мястото и това са хората, на които ще посветя изложбата си. Ако на този свят се появи едно същество, за което да съм допринесла ей толкова, ще съм много щастлива. Смятам, че всеки човек трябва да направи по един такъв жест в живота си. Освен куклите, на изложбата се представи и новата ми стихосбирка „Жените... в мен“. Имената на стиховете и на куклите ми са различни състояния и образи на жената – майката, вярващата, молещата се, смеещата се, обърканата и т.н. Преди няколко години, когато бях много потисната и самотна, направих едни специални кукли и ги занесох на Рупите, на могилата на Ванга, със съкровено желание и молитва. И 7-8 месеца по-късно моето чудо се случи.
G: А откъде се зароди този интерес към Ванга и към нещата, които тя е правела?
ЖК: Завършила съм философия и от 20-годишна ме интересуват тези дълбоки въпроси за живота, за смъртта, за това защо сме тук. Идеята да се направи книга за Ванга не беше моя, не бих дръзнала да събирам информация за такава личност, към която изпитвам огромен респект и която никога не съм познавала. Беше поканa от издателство „Труд”, която приех, без да се замислям. След 15 години срещи с хора, пътувания и изследвания категорично мога да кажа, че Ванга е изключителен феномен.
G: Какво е отношението ти към скандала, който се разрази напоследък с желанието на църквата да анатемосва Ванга, Петър Дънов и всички гадатели и пророци, поставяйки ги под общ знаменател?
ЖК: Знам каква е позицията на църквата, тя беше такава вчера, беше такава преди 15 години, когато се откриваше църквата на Ванга, тя е такава и днес. Не съм против християнството, аз също съм вярващ човек, но не религиозен. Смятам, че християнството като религия е прекалено догматично и нашите църковни служители не могат да излязат от калъпа, в който са свикнали да разсъждават. Но не бих тръгнала да споря с тези хора. И как може така да се говори, да се хули, и то по време на пости?! Ами обединявай, не разделяй. Трябва ли да ни се случи нещо лошо като това в Япония, да ни разтърси из основи, за да си припомним основните добродетели, за да бъдем състрадателни и обединени? Знаете ли, много е интересно, цяла Европа и Америка разсичат пространството, подавайки ръка за здравей, цяла Азия събира длани към себе си в намасте – почитам божественото в теб.
G: Ванга казвала, че човек трябва да намери своя път и да върви по него. Ти намерила ли си твоя – кукли, езотерика, журналистика, поезия?
ЖК: Човек не може да стои в един и същи път до безкрай. Още от ученичка мечтаех да стана журналистка. Станах. Започнах с предаването „Ку-ку”, после 18 години работех във в. „Седмичен Труд” и в един момент си казах – дотук с този път. Хубаво е повече хора да могат да намерят себе си и да кажат дотук, да тръгнат по нов път. Всяко начало е трудно, но пък то те зарежда. Устроеният да търси човек никога не е доволен от себе си и продължава да търси. А когато вярва в доброто и в любовта, пътят сам го намира. ■